

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év május hó 13. tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év szeptember hó 22. napján kihirdetett 10.B.1200/2007/53. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja**.

A vádlottaknak a **tényállás 1. pontjában** 1-es és 2-es sérelmére elkövetett cselekményét egy-egy rendbeli a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző a Btk. 20. § (2) bekezdése szerint társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének, a 2-es sérelmére elkövetett testi sértést a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett testi sértés vétségének, a 3-as sértett sérelmére elkövetett cselekményét a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés c./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének minősíti. A vádlottak bűnösségének megállapítását a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében mellőzi.

A vádlottaknak a **tényállás 2. pontjában** foglalt cselekményét 4 rb. a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző, 2 rb. cselekmény esetében a (3) bekezdés c./ és e./ pontja szerint minősülő, 2 rb. cselekmény esetében a (3) bekezdés c./ pontja szerint minősülő a Btk. 20. § (2) bekezdése szerint társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének minősíti.

Az I. r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) évi és 4 (négy) hónapi börtönbüntetésre, a II. r. vádlott főbüntetését 3 (három) évi büntetésre enyhíti.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított a vádlottak által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen az I. r. vádlott tekintetében 117.234,- (száztizenhétezer-kettőszázharmincnégyszáz) forint, a II. r. vádlott esetében 110.034,- (száztízezer-harmincnégyszáz) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Bíróság a 2008. év szeptember hónap 22. napján kelt 10.B.1200/2007/53. számú ítéletében 5 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 175.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat a) pont]; 1 rendbeli társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdés]; 1 rendbeli társtettesként elkövetett testi sértés büntetésének kísérlete [Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdés]; valamint 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 175.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat a) és e) pont] miatt az I. rendű vádlottat halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre; míg a II. rendű vádlottat ugyancsak halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, utóbbi vádlott esetében elrendelve egy korábbi, próbaidőre felfüggesztett 1 év 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnrel megsemmisítéséről, végül egyenlő arányban megosztva kötelezte a két vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész mindkét vádlottat érintően tudomásul vette, míg ellene az I. rendű és a II. rendű vádlott és védőik a bűnösség megállapítása miatt felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.185/2008/9. számú átiratában foglaltak szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a bizonyítékok mérlegelésével, indokolási kötelezettségének eleget téve állapította meg, így a felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethetnek. Az irányadó tényállásból okszerűen következik a vádlottak bűnössége, cselekményeik minősítése is törvényes. A hiánytalanul számbavett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülményekre figyelemmel a kiszabott fő- és mellékbüntetések megfelelőek, enyhítésre nincs ok. Tekintve, hogy a járulékos kérdésekben hozott döntések is törvényesek, az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlottak érdekében eljáró védő a másodfokú eljárásban írásban is indokolta fellebbezését.

Előrebocsátva, hogy nem az elsőbírói mérlegelést kívánja támadni, mindkét tényállási pont kapcsán vitatta a következetesen tagadó vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságát.

Az 1. tényállási pont tekintetében utalt arra, hogy a szembesítés során a sértettek is elismerték: semmilyen bűncselekmény nem történt, amit a vádlottak követtek volna el. A 2. tényállási pont esetében a tanúk egyezően adták elő, hogy a Tisza parton semmi sem történt, a rendőrségre pedig a tényállás tisztázása végett mentek, ennek során a II. r. vádlott végig nagyon kedves volt velük, még cukrot is vásárolt számukra. A sértett által megjelölt, valamint a vádirati helyszín egymástól mintegy 6 km-re van. A bírósági eljárásban is még gyermekkorú 4-es tanú kiküldött bírósági útján történő kihallgatása a védői jogok olyan súlyú sérelmét jelentette, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

Az elsőfokú bírósági eljárás során a vádlottak nem viselkedtek agresszíven, nem befolyásolták a tanúkat, akik így minden kényszer nélkül tették meg vallomásaikat. Kiemelte a vádlottaknak fel nem róható időmúlást, az előzetes fogvatartásban töltött jelentős időtartamot, az I. r. vádlott eddigi kifogástalan életvezetését. A törvényi büntetési tételkeretre figyelemmel a kiszabott joghátrányok igen súlyosak. Összességében elsősorban a vádlottak felmentését, másodlagosan a büntetésük enyhítését indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen eljáró védő az írásban előterjesztetteket maradéktalanul fenntartotta. Továbbmenően hivatkozott még arra, hogy 4-es tanú írástudatlan, nyomozati kihallgatásán ennek ellenére hatósági tanú nem vett részt, ez a vallomása így bizonyítékként nem értékelhető. Elsősorban a vádlottak felmentését, ennek hiányában a büntetések jelentős enyhítését indítványozta.

Az I. rendű vádlott az ártatlanságát hangoztatta, s úgy nyilatkozott, hogy kezdettől fogva tudták: az édesapjuk baleset következtében hunyt el. Az utolsó szó jogán felmentését, annak hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az ügy újratárgyalását kérte.

A II. r. vádlott is megismételte a korábbi védekezését: 2-est és a 3-ast a tárgyaláson látta először, amikor is ők akként nyilatkoztak, hogy nem ismerik. A 6-os tanú mondta azt, hogy ő törte ki az apjuk nyakát. Tekintve, hogy a 15 éves fiú vallomását nem fogadták volna el, ezért kérte, hogy a szülők is jöjjenek a rendőrségre. Nem korlátozta a tanúkat személyi szabadságukban, nem vezette aljas indok, hiszen még innivalót és szendvicset is vásárolt a számukra. Sérelmezte, hogy a jelen ügyben elítélésére került sor.

A vádlotti, védői fellebbezésekből az enyhítést célzó alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást igen széles körben, az eljárási szabályokat döntő részében megtartva lényegében hiánytalanul és hibamentesen folytatta le. Mindenkit kihallgatott, akitől a vád tárgyává tett cselekményekkel kapcsolatban bárminemű érdemi nyilatkozat volt várható. Az egyes - az eljárás során változtatott - vallomásokat önmagukban és a további bizonyítékkal összevetve értékelte és meggyőző, logikus indokát adta annak, hogy miért a vádlotti tagadással szembenálló, a nyomozás során tett terhelő sértetti- és tanúnyilatkozatokra alapozott. Az elsőbírói mérlegeléssel a támadott ítélet végkövetkeztetéseivel a másodfokú bíróság egyetért.

Mindezek előrebocsátását követően némi pontosítást, kiegészítést szükséges tenni.

Az elsőfokú ítélet negyedik és ötödik oldala tartalmazza a megállapított történeti tényállást. Úgy az 1.), mint a 2.) pontban írtak esetében elkövetői magatartásként több esetben is a „kényszerítették” szó szerepel anélkül azonban, hogy e törvényi tényállási fogalom kitöltésre kerülne konkrét tevőleges vádlotti magatartással.

Az elsőfokú ítélet a bizonyítékok értékelése körében az ötödiktől a tizennegyedik oldalig igen részletesen és irathűen tartalmazza azokat a történeteket, amelyek jogi értelemben a „kényszerítés” fogalmi körébe vonhatóak; ezeket azonban nem ott, hanem a tényállásban kell szerepeltetni.

Ezért a másodfokú bíróság a tényállásba emeli az elsőfokú ítélet indokolási részéből valamint a tárgyalás anyagává tett iratokból a következőket:

- Néhai 7-es sértett halálának körülményeire, elszenvedett sérüléseire vonatkozóan az elsőfokú ítélet 14. oldalán a 12.-től a 33.-ik sorig terjedő részt.
- A tényállás 1. pontjában foglaltak során a 2-es sértettet azzal fenyegették, hogy levágják a kezét és a lábát, egyikük a nyakához tartott egy szamurájkardot, így kénytelen volt elmondani, hogy a keresett a 3-as sértett a szomszédos bódében lakik. Ezután árkon-bokron keresztül e bódéhoz kísértették magukat úgy, hogy ő egy szál alsógatyában, míg élettársa, az 1-es sértett egy pólóban volt, felöltözni sem engedték őket. [nyomozati iratok I/1. kötet 55. oldalán A 2-es sértett feljelentése, 141. oldalán a vallomása].
- Ugyanerről számolt be az 1-es sértett is: attól való félelmükben, hogy megölik őket, megmondták, hogy hol található a 3-as sértett. Ezután őt jobb kezén megfogta egy ember, és így kellett vezetnie a másik bódéhoz őket [nyomozati iratok I/1. kötet 155. oldala]. Az elsőfokú tárgyalási vallomása szerint annyit sem engedtek meg neki, hogy a papucsát felhúzza, bugyi sem volt rajta, úgy vitték keresztül az erdőn [24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 28. oldal második bekezdése].
- A 2-es sértett az őt ért bántalmazás - szemének beverzése - miatt még aznap, 2006. augusztus 18. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő, kérve az elkövető megbüntetését [nyomozati iratok I/1. kötet 141. oldal utolsó két sora].
- A 3-as sértett bántalmazására vonatkozóan a tényállásban rögzítendő az elsőfokú ítélet 7. oldalának 15.-16., és 35. sorában, valamint a 9. oldal 6.-7. sorában írtak: amikor kihúzták a házból, megütötték; de valamelyik elkövető szólt a többieknek, hogy majd később verjék; közben mondták neki, hogy „fogat-fogért”, „mert erővel ölte meg az apámat”. Amikor a vádlottak és társaik a 3-as sértettet magukkal vitték, akkor ő nem volt abban a helyzetben, hogy ellenkezni tudjon. Útközben arról volt szó, hogy azért viszik magukkal, hogy őt megöljék, mert ő is megölte az apjukat - ezt a két vádlott mondta - valamint hogy leviszik a faluba és ott fogják vallasni. A 3-as sértett mindezek hatására olyan állapotba került, hogy alig várta, hogy vége legyen az egésznek, azt sem bánta volna, ha ott abban a pillanatban meghal [24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10.-11. oldalán a sértett vallomása].
- Az ítélet tényállási részében kell szerepeltetni a 6. oldal 5.-9. sorában írtakat is: amíg a 3-as sértettet az I. r. vádlott lefogta, addig a II. r. vádlott a lábát karddal megszúrta, karját baseball ütővel megütötte. A sír megásásához használt lapátot a községben vásárolták meg.
- Ugyanígy: a tényállás 2.) pontjában írtak is kiegészítésre szorulnak. Az elsőfokú ítélet 10-11. oldalán hivatkoztak szerint a sértettek és hozzátartozóik

állandó félelemben és fenyegetettségben éltek; naponta zaklatták őket. Konkrét, megöléssel való fenyegetésről számolt be a 8-as tanú és édesanyja, a 9-es tanú [42. sorszámú bírósági tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 8. és 10. bekezdés].

- Az 5-ös tanút már a lakásában nagyon elverték, majd a fenyegetés és bántalmazás hatására ült be ő és fia az autóba és mentek a Tisza partra 6-os, 8-as és 9-es tanúkkal együtt. Itt le kellett térdelnie a földre és lefejezéssel fenyegették arra az esetre, ha 6-osék nem mondják el, hogy hogyan halt meg néhai 7-es sértett. Utóbb félelmében elköltözött a faluból [nyomozati iratok I/1. számú kötet 271. oldala, elsőfokú ítélet 11. oldalán 5-ös tanú vallomása].

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már helyes, teljes, a bizonyítás anyagán alapul.

Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységével kapcsolatosan két megállapítás tehető.

Nem fogadta el a másodfokú bíróság azt a védői hivatkozást, hogy az 5-ös tanú nyomozati vallomása - írástudatlan volta okán - ne volna elfogadható.

A nyomozási cselekmény lefolytatásának törvényességét az elsőfokú bíróság vizsgálta, e körben bizonyítást is vett fel, kihallgatva 9-es rendőr főhadnagyot és 10-es rendőr főtörzszászlóst, akik nyilatkoztak a kihallgatás körülményeiről. Az 5-ös tanút pedig utóbb a bírósági eljárásban fenntartotta a vádlottakat terhelő első előadását az elsőfokú ítélet 12. oldalán írtak szerint.

Osztotta ugyanakkor - bár eltérő jogi érv alapján - a gyermekkorú 4-es tanú vallomásának fejhasználhatatlanságával kapcsolatos védői álláspontot, és nevezett vallomását a bizonyítékok sorából kirekesztette. Itt kell utalni arra, hogy az elsőfokú bizonyítás felvételekor a 68/2008. BK véleményt a Legfelsőbb Bíróság még nem tette közzé.

A 34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldalának tanúsága szerint az elsőfokú bíróság a 2008. május 7. napján tartott tárgyalást akként napolta el 2008. június 25. napján 10 órára, hogy ugyanaznap ugyanabba a tárgyalóterembe 8 óra 30 percre idézte a gyermekkorú tanút és törvényes képviselőjeként édesapját, az 5-ös tanút a Be. 304.§ (1) bekezdésére utalással. Így a jelenlévő ügyész, valamint a vádlottak és védőjük tisztában voltak a kiküldött bíró útján történő meghallgatás tényével, tudtak annak helyéről és idejéről; a védői jogok bárminemű sérelmére való hivatkozás nem alapos. Pusztán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Be. 304.§ (5) bekezdésének második mondata szerint a vádlott és védő értesítésének mellőzése is megengedett lett volna.

A 4-es tanúvallomása fel nem használhatóságának ezért nem ez az oka.

Általánosan érvényesülő szabály, hogy a tizennegyedik életévét meg nem haladott személyt csak akkor lehet tanúként kihallgatni, ha a vallomásától várható bizonyíték mással nem pótolható [Be. 86.§ (1) bekezdés első mondata].

Márpedig az ítéleti tényállás 2.) pontjában írt cselekményre vonatkozóan egyértelmű és meggyőző bizonyítékok sokasága állt rendelkezésre, azokat az elsőfokú ítélet a 10.-13. oldalán irathűen fel is sorolja; de utalni lehet e körben még a 8-as tanú sértettről készített pszichológusi szakértői vélemény adataira is [nyomozati iratok I/1. számú kötet 247-255. oldala].

Ebből következően az elsőfokú eljárásban a kiküldött bíró által fogatosított bizonyítás felvételekor - 2008. június 25.-én - is még csupán 13. éves a 4-es tanú tanúkénti kihallgatása nem volt indokolható.

Ezen túlmenően is: az elsőfokú bíróság a 4-es tanú meghallgatásakor nem tartotta meg a tanúkihallgatásra vonatkozó általános eljárási szabályokat.

Az elsőfokú bírósági iratok 41. sorszámú jegyzőkönyvének tanúsága szerint elmaradt a Be. 85.§ (2) bekezdésében megfogalmazott kérdések feltétele, az azokra adott válaszok. Nem tisztázta az eljáró bíró a Be. 85.§ (3) bekezdése szerint, hogy a vallomástétel bármely - a Be. 81.-82.§-ban írt - akadálya fennáll-e; ebből következően elmaradt a tanú mentességi okokra és megtagadási jogaira való teljeskörű figyelmeztetése is.

A hivatkozott jegyzőkönyv a Be. 96.§ (1) bekezdésében írt zárt adatkezeléssel kapcsolatos tájékoztatást, az igazmondásra való figyelmeztetést, valamint azt tartalmazza, hogy magát és hozzátartozóját nem köteles vádolni. Ezen utóbbiak jegyzőkönyvbe foglalása sem felel meg azonban a Be. 85.§ (3) bekezdésében előírtaknak.

Összességében ez vezetett oda, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből a 4-es tanú vallomását kirekesztette.

Mindez az elsőfokú ítélet megalapozottságát nem érinti: a fentiekben már hivatkozott egyéb nagyszámú bizonyíték elégséges a tényállás megállapításához.

Összefoglalóan: az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített, pontosított ítéleti tényállás megalapozott és a felülbírálat alapjául szolgált; a felmentést célzó fellebbezések így a Be. 351.§ (1) bekezdéséből következően eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése tekintetében azonban a másodfokú bíróság részben eltérő álláspontra helyezkedett.

Az 1.) tényállási pont kapcsán 2-es sértett sérüléséről láttele, orvosi dokumentáció nem áll rendelkezésre, az az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint is 8 napon belül gyógyult.

Az egyszeri megütés eredményeként kialakult szembevérzés ténye önmagában - egyéb adatok hiányában - nem elégséges olyan következtetés levonására, hogy akár ennél súlyosabb sérülés is kialakulhatott volna.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság e cselekményt a Btk. 170. § (1) bekezdése szerinti testi sértés vétségének minősítette; a társtettesi alakzat megállapítása - mint a további egyéb cselekmények esetén is - helyénvaló. A fenti kiegészítésből következően rendelkezésre áll a 2-es sértettnek a Btk. 31.§, Be. 52.§ (1) bekezdése, valamint a Be. 173.§ szerinti joghatályos magánindítványa.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak valamennyi, a Btk. 175.§-ába ütköző, a személyi szabadság megsértése büntetteként értékelt cselekményt egységesen aljas indokból elkövettként minősítette a Btk. 175. § (3) bekezdés a) pontjának megfelelően. Tette ezt arra hivatkozással, hogy a vádlottakat cselekményeik elkövetésekor az édesapjuk halála miatt érzett bosszú vezette.

A másodfokú bíróság nem osztotta ezt az álláspontot.

Kétségtelen, hogy arra is áll rendelkezésre adat, hogy a vádlottak és társaik a 3-as sértett néhai a 7-es sértett halála okán bántalmazták, fenyegették megöléssel („fogat-fogért”).

Az ügy egészéből azonban az olvasható ki, hogy az elhunyt családja képtelen volt elfogadni és megérteni, hogy a balesetet szenvedett szekéren utazó emberek közül miért egyedül a 7-es sértett halt meg; a baleset körülményeit akarták a maguk módján és eszközeivel tisztázni, az abban részeseket - így a 3-as sértettet - felkutatni és meghallgatni; a baleset vélt szemtanúit - a 8-as tanút és a 4-es tanút - meghallgatni, a rendőrség előtt nyilatkoztatni. Erre utal a 2.) tényállási pont valamennyi adata; de az 1.) tényállási pont kapcsán is az a körülmény, hogy a 2-es és 1-es sértettet csak addig korlátozták személyi szabadságukban, amíg a keresett a 3-as sértetthez el nem vezették őket. Maga a 3-as sértett is tett olyan nyilatkozatot, hogy vallatni vitték a faluba.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság valamennyi, a Btk. 175.§ szerint értékelt cselekmény kapcsán a (3) bekezdés a) pontjában írt minősítő körülményt mellőzte, mert ez a következtetés az irányadóul elfogadott ítéleti tényállással ellentétes.

Ez azt eredményezi, hogy - egyéb minősítő körülmény hiányában - az 1.) tényállási pontban a 2-es és a 1-es sértett sérelmére megvalósított vádlotti magatartások egy-egy rendbeli, a Btk. 175. § (1) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntetteként értékelendők.

A 3-as sértett vonatkozásában az elkövetési körülmények - személyi szabadsága korlátozásának módjára és tartamára; az oda-vissza szállításának, közben sírja megásásának tényére; a nyolc napon túl gyógyuló sérülést eredményező bántalmazás módjára, eszközeire - figyelemmel a sértett sanyargatásával való elkövetés minősítő körülménye megállapítható. E cselekmény ezért a Btk. 175.§ (1) és (3) bekezdés c.) szerinti büntettként értékelendő; mely 5 évig terjedhető szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény. Tekintve, hogy a sértett sanyargatása - egyebek mellett - a 8 napon túl gyógyuló testi sérülést eredményező bántalmazásában öltött testet, a két tényállásszerű magatartás ennyiben egybeesik, a 3 éves büntetési tétellel fenyegetett Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdése szerinti testi sértés büntette halmazatban történő megállapításának nincs helye, az a minősített személyi szabadság megsértésébe beleolvad [BH. 1994. 59. számú jogeset]; a

vádlottak bűnösségének e cselekményben való megállapítását a másodfokú bíróság emiatt mellőzte.

A 2.) pontban írt irányadó tényállás szerint a vádlottak a négy sértettet a lakóhelyükről autón elszállították, a Tisza partjára vitték. Itt a felnőttek bántalmazásával, megölésével fenyegetőztek, az 5-ös tanúnak a két gyermek jelenlétében le kellett a földre térdelnie; s őt lefejezéssel fenyegették a szamuráj karddal rendelkező elkövetők arra az esetre, ha a 8-as tanú és a 4-es tanú nem mondják el, hogy hogyan ölték meg néhai a 7-es sértettet. Mindez olyan hatást váltott ki a sértettekben, hogy az 5-ös tanú a családjával másnapra elköltözött a faluból és oda azóta sem mer visszamenni; a 8-as tanú pedig a már hivatkozott pszichológusi vélemény szerint szellemi fejlődésében 3 éves kori szintre zuhant vissza, azóta ágybavizelő lett, rémálmai nem szűnnek [nyomozati iratok I/1. kötet 255. oldala].

Elmondható tehát, hogy mind a két felnőttkorú, mind a két gyermekkorú sértett esetében a sanyargatással való elkövetés megállapítható, e cselekmények ezért 4 rendbeli, a Btk. 175.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c) pontja, két esetben - a 8-as és a 4-es sértettek vonatkozásában - a (3) bekezdés e) pontja szerint is minősülő társtettesként megvalósított személyi szabadság megsértése büntetteként minősül.

A büntetés kiszabása kapcsán az elsőfokú bíróság feltárta és döntően helyesen értékelte is a súlyosító és enyhítő körülményeket.

Az időmúlás - mely nem a vádlotti magatartásra vezethető vissza - kétségkívül nem elhanyagolható. Figyelemmel kell lenni arra is, hogy a vádlottakat a cselekményeik elkövetése során emberileg megmagyarázható cél: édesapjuk halála körülményeinek a felderítése vezette. Tekintve, hogy a halmazatban álló cselekmények legsúlyosabbika is legfeljebb 5 év szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett, a kiszabott főbüntetés-tartam mindkét vádlott esetében eltúlzott.

Ezért a másodfokú bíróság a börtönbüntetés mértékét megfelelően mérsékelte: azt a büntetlen előéletű az I. r. vádlott esetében 2 év 4 hónapban, míg a II. r. vádlottal szemben 3 évben határozta meg.

Ellentmondásos adatokat tartalmaz a bűnügyi költséggel kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezés.

A tárgyaláson írásba foglalt és szóban kihirdetett ítéleti rendelkező-rész szerint mindkét vádlott külön-külön 113.634.-Ft, míg az indokolással is ellátott írásba foglalt határozat-kiadmányok szerint 116.919.-Ft megfizetésére kötelezett.

Helyesen a nyomozás és az elsőfokú eljárás során összesen felmerült bűnügyi költségből 7.200.-Ft az I. r. vádlott kirendelt védői díja (kj. 3. pont), melyet csak e vádlott visel, míg a további költséget a két vádlott egymásközt egyenlő arányban megfelelően köteles viselni.

A Fővárosi Bíróság 10.B.1200/2007/53. számú ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 373.§ (1) bekezdésén, míg egyebekben annak helybenhagyása a Be. 371.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2009. év május hó 13. napján

. Nehrer Péter s.k.	. Székely Ákos s.k..	Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.1200/2007/53. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.322/2008/10. számú ítéletében foglalt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2009. év május hónap 13. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év május hó 13. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő